

רע"פ 8309/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8309/21

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בע"פ 28030-06-21 מיום 21.10.2021 שניתן על ידי כב' סג"נ אליהו ביתן וכב' השופטים דניאל בן טולילה ויובל ליבדרו

בשם המבקש:

עו"ד אמון עזיז

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגן הנשיא א' ביתן וכב' השופטים ד' בן טולילה-י' ליבדרו) מיום 20.10.2021 בע"פ 28030-06-21, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על פסק דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ר' סולקין) בת"פ 80609-01-19. הבקשה ממוקדת בטענה כי יש להורות על אי הרשעת המבקש.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 24.9.2020 הורשע המבקש על פי הודאתו בעבירת תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת לחבלה של

עמוד 1

ממש, לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, היה המבקש מורה לאומנות בבית הספר בו למד הקטין א' (להלן: הקטין) ותלמיד נוסף התגוששו על רצפת הכיתה. המבקש נכנס לכיתה, הבחין בשניים, אחז בהם בחוזקה והעמיד אותם ליד הלוח. אז הכה המבקש את הקטין בחוזקה בגבו, ובתגובה לכך דחף הקטין כיסא לעבר המבקש, שפגע ברגלו. המבקש הכה את הקטין במספר סטירות בפניו והצמיד את פניו ללוח. כתוצאה ממעשיו של המבקש נגרמו לקטין סימני חבלה ואודם בפניו.

2. ביום 2.5.2021, מצא בית משפט השלום כי בנסיבות המקרה הייחודיות, יש מקום להורות על אי הרשעת המבקש. משכך, הורה על ביטול הכרעת הדין המרשיעה, והטיל עליו - מבלי להרשיעו - פיצוי בסך 3,000 שקלים לקטין, עבודות של"צ בהיקף של 220 שעות וכן צו מבחן למשך שנה.

3. המשיבה ערערה לבית המשפט המחוזי, וביום 20.10.2021 ערעורה התקבל. בפסק דינו, מצא בית משפט קמא כי חומרת המעשים; טיב הפגיעה שנגרמה לקטין; וכן העובדה שטענת המבקש כי ההרשעה תפגע בו קשות לא הוכחה כראוי, מצדיקים להורות על הרשעתו. משכך, התקבל הערעור, והמבקש הורשע בעבירה שיוחסה לו. עם זאת, בשים לב לכך שהמבקש כבר ריצה את עונשו, לא מצא בית המשפט להתערב בעונש שנגזר עליו.

4. המבקש לא השלים עם פסק דין זה. מכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

5. המבקש סבור כי עניינו מעלה שאלה בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינו הפרטי, וכן כי מתקיימים שיקולי צדק המצדיקים מתן רשות ערעור. בבקשה, נטען כי בית משפט קמא סטה מההלכה שנקבעה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997) (להלן: הלכת כתב), היא ההלכה המנחה לעניין אי הרשעה.

על פי הטענה, בית משפט קמא לא התמודד עם הפגיעה החמורה הצפויה בשיקומו של המבקש כתוצאה מההרשעה, ועם היות העבירה בה הורשע בנסיבות המקרה מן הסוג המאפשר לוותר על ההרשעה. כן נטען כי נסיבותיו הפרטניות של המבקש ותסקיר שירות המבחן בעניינו, מצדיקים שלא להרשיעו.

דין והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, שכן היא אינה באה בגדר המקרים החריגים המצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". חרף טענות המבקש, בקשתו אינה מעלה שאלה משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, ואף אין חשש כי דחייתה תגרום לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6195/20 פלוני נ' מדינת ישראל (19.10.2020)).

7. על אף ניסיון המבקש לעטות על הבקשה אצטלה עקרונית, הרי שהיא ממוקדת כולה בנסיבותיו הפרטניות, ואינה מעלה כל שאלה משפטית עקרונית. הלכה למעשה, די בכך כדי לדחות את הבקשה.

8. למעלה מן הצורך, יוער כי אין ממש בטענת המבקש לפיה בית משפט קמא סטה מהלכת כתב, כאשר הורה על הרשעתו. כידוע, על פי הלכת כתב, אי הרשעה אפשרית ביחס לנאשמים בגירים מקום בו ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, וסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה (ראו והשוו: רע"פ 547/21 סיטניק נ' מדינת ישראל(17.3.2021)).

בית משפט קמא נדרש במפורש להלכת כתב ומצא כי חומרת המעשים בהם הודה המבקש אינה מאפשרת לוותר על הרשעתו. זאת ועוד, נמצא כי טענת המבקש, כאילו הרשעה תפגע בו ובפרנסתו אנושות, לא הוכחה כדבעי. משכך, אף לגופם של דברים, אין בטענות המבקש כנגד פסק דינו של בית משפט קמא דבר המצדיק ליתן רשות ערעור.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ב' בטבת התשפ"ב (6.12.2021).

ש ו פ ט